

Bryssel den 13 oktober 2011

Vägledning¹

Tillämpningen av förordningen om ömsesidigt erkännande på byggprodukter som inte är CE-märkta

1. INLEDNING

Syftet med detta dokument är att ge en enkel vägledning om hur förordning (EG) nr 764/2008² (nedan kallad *förordningen om ömsesidigt erkännande* eller *förordningen*) ska tillämpas på byggprodukter utan någon anbringad CE-märkning. Dokumentet kommer att uppdateras för att återspegla erfarenheter och information från medlemsstater, myndigheter och företag.

Definitionen av ”byggprodukt” har hämtats från förordningen om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter (nedan kallad *byggproduktförordningen*)³. Med ”byggprodukt” avses enligt artikel 2.1 ”varje produkt eller byggsats som tillverkas och släpps ut på marknaden för att varaktigt ingå i byggnadsverk eller delar därav och vars prestanda påverkar byggnadsverkets prestanda i fråga om de grundläggande kraven för byggnadsverk”.

2. DET GÄLLANDE REGELVERKET FÖR BYGGPRODUKTER

Byggproduktdirektivet (89/106/EEG, senast ändrat genom direktiv 1993/68/EEG och genom förordning (EG) nr 1882/2003 – nedan kallat *byggproduktdirektivet*)⁴ ersätts av en ny

---

¹ Detta dokument är inte rättsligt bindande. Varken Europeiska kommissionen eller någon person som agerar på kommissionens vägnar är ansvarig för hur informationen i denna publikation används eller för eventuella fel som trots noggranna förberedelser och kontroller kan förekomma. Denna vägledning bör inte hindra, när så är lämpligt, ytterligare harmonisering av tekniska regler, som syftar till att förbättra det sätt på vilket den inre marknaden fungerar. Denna vägledning återspeglar inte nödvändigtvis Europeiska kommissionens hållning.

² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 764/2008 av den 9 juli 2008 om förfaranden för tillämpning av vissa nationella tekniska regler på produkter som lagligen saluförts i en annan medlemsstat och om upphävande av beslut nr 3052/95/EG, EUT L 218, 13.8.2008, s. 21.

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 av den 9 mars 2011 om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter och om upphävande av rådets direktiv 89/106/EEG, EUT L 88, 4.4.2011, s. 5.

⁴ Rådets direktiv 89/106/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om byggprodukter, EGT L 40, 11.2.1989, s. 12; svensk specialutgåva, område 13, volym 17,

förordning, byggproduktförordningen⁵. Denna förordning har redan trätt i kraft. Artiklarna 3–28, 36–38, 56–63, 65 och 66 samt bilagorna I, II, III och V ska emellertid tillämpas först från och med den 1 juli 2013. Byggprodukter som har släppts ut på marknaden i enlighet med byggproduktdirektivet före den 1 juli 2013 anses emellertid följa byggproduktförordningen.

2.1. Övergångsperioden (fram till och med den 1 juli 2013)

Samtliga ”operativa artiklar” i den nya byggproduktförordningen (dvs. allt utom definitioner och de artiklar som krävs för den nya ramen för tillämpningen, t.ex. bestämmelser om anmälan av organ och inrättande av den ständiga byggkommittén) kommer att tillämpas först från och med den 1 juli 2013.

2.2. Efter den 1 juli 2013

Syftet med byggproduktförordningen är att förbjuda motstridiga nationella märkningar i fråga om prestandadeklarationer samt att se till att alla produkter som är CE-märkta får fritt tillträde till marknaden i EES utan ytterligare provning.

Efter den 1 juli 2013 kommer det nuvarande regelverket både att stärkas och förenklas genom att bestämmelser träder i kraft om följande:

- Grundläggande krav för byggnadsverk (artikel 3).
- Prestandadeklaration och CE-märkning (artiklarna 4–10).
- De ekonomiska aktörernas skyldigheter (artiklarna 11–16).
- Harmoniserade tekniska specifikationer (artiklarna 17–28).
- Förenklade förfaranden (artiklarna 36–38).
- Marknadskontroll och skyddsåtgärder (artiklarna 56–59).
- Delegerade akter (artiklarna 60–63).
- Bilagorna I, II, III och V.

När det gäller genomförandet av principen om ömsesidigt erkännande och förordningen om ömsesidigt erkännande medför varken denna övergångsperiod eller den nya lagstiftningen efter den 1 juli 2013 någon förändring av den allmänna situation som beskrivs i denna vägledning.

Med detta nya lagstiftningsverktyg förtydligas begreppen och användningen av CE-märkningen ytterligare, och det införs förenklade förfaranden som kommer att resultera i minskade kostnader för företagen, särskilt de små och medelstora företagen. Genom byggproduktförordningen införs nya, strängare kriterier för att utse de organ som är

---

s. 0185. Ändrat genom rådets direktiv 93/68/EEG av den 22 juli 1993, EGT L 220, 30.8.1993, s. 1, svensk specialutgåva: område 5 volym 6, s. 0043, och genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1882/2003 av den 29 september 2003, EUT L 284, 31.10.2003, s. 1.

⁵ Se fotnot 3 ovan.

involverade i bedömningen och kontrollen av byggprodukter och därigenom ökar också hela systemets trovärdighet och tillförlitlighet.

3. VILKA BYGGPRODUKTER OMFATTAS FORTFARANDE AV PRINCIPEN OM ÖMSESIDIGT ERKÄNNANDE?

Alla byggprodukter kan vara CE-märkta både inom ramen för byggproduktdirektivet och byggproduktförordningen, och det viktiga när man ska fastställa om en byggprodukt omfattas av principen för ömsesidigt erkännande är därför om det finns någon CE-märkning eller ej. Endast produkter som inte har någon anbringad CE-märkning omfattas av denna princip och dess följderna i fråga om förfaranden. CE-märkta byggprodukter ska behandlas enligt bestämmelserna i byggproduktdirektivet eller, från och med den 1 juli 2013, enligt byggproduktförordningen.

4. FRI RÖRLIGHET FÖR CE-MÄRKTA PRODUKTER

4.1. Läget enligt byggproduktdirektivet

Enligt artikel 6.1 i byggproduktdirektivet ska det vara möjligt att använda en produkt med anbringad CE-märkning (som anger att den överensstämmer med kraven i en harmoniserad standard) i hela EU utan ytterligare provning eller krav.

Syftet med de standarder som fastställs i byggproduktdirektivet är att tillhandahålla harmoniserade metoder och kriterier för att bedöma byggprodukternas prestanda. Det handlar alltså inte om att harmonisera produkterna i sig eller att fastställa deras prestandakrav. Till skillnad från andra harmoniseringsdirektiv ska frågan om en byggprodukt överensstämmer med en harmoniserad standard enligt byggproduktdirektivet tolkas så att denna produkts prestanda ska bedömas i enlighet med (genom tillämpning av) de metoder och kriterier som fastställs i denna harmoniserade standard. En byggprodukts överensstämmelse med en harmoniserad standard kan därför inte tolkas som att detta utgör en förmodad överensstämmelse med eventuella rättsliga krav som gäller för användningen av denna produkt. En byggprodukt kan inte heller anses vara lämpad för användning enbart på grund av att den överensstämmer med en harmoniserad standard, eftersom lämpligheten för användning ska fastställas genom att produktens prestanda prövas med hänsyn till just dessa rättsliga krav, som kan variera beroende på varje specifikt användningsområde (vilket framgår av nionde och tionde skälet i direktivet).

Vissa medlemsstater fortsätter emellertid att kräva en nationell märkning utöver CE-märkningen, vilket strider mot byggproduktdirektivets grundtanke om en fri marknad. De många klagomål som har inkommit till kommissionen visar att vissa medlemsstater, i stället för att vidta nödvändiga åtgärder för att se till att gällande krav beaktas inom ramen för europeiska standardiseringsförfaranden, har utgått från nationella tekniska specifikationer som kan anses vara obligatoriska. Genom dessa instrument införs ibland mycket betungande förhandsgodkännanden och/eller särskilda nationella godkännanden för att byggprodukter som redan är CE-märkta ska få ett effektivt marknadstillträde. De ytterligare kraven för dessa produkter härrör därför inte från förfaranden i de europeiska harmoniserade standarderna, utan från dessa nationella system, som medför betydande hinder för den fria rörligheten för CE-märkta produkter.

Medlemsstaterna kan garantera byggnadsverks säkerhet genom och inom ramen för det harmoniserade system som har fastställts genom byggproduktdirektivet och dess underliggande harmoniserade standarder i stället för att ta till ytterligare nationella mekanismer för att fastställa kraven för byggprodukters prestanda.

4.2. Läget enligt byggproduktförordningen

Från och med den 1 juli 2013 gäller enligt artikel 8.2 i byggproduktförordningen att tillverkaren, genom att anbringa eller låta anbringa CE-märkningen, anger att företaget tar ansvar för att byggprodukten överensstämmer med dess angivna prestanda och med alla tillämpliga krav som fastställs i förordningen och i annan tillämplig unionslagstiftning om harmonisering som innehåller föreskrifter om dess anbringande. Enligt byggproduktförordningen bör CE-märkningen därigenom befästa sin ställning som den enda märkning som anger att byggprodukten överensstämmer med angivna prestanda och med tillämpliga krav enligt unionslagstiftningen om harmonisering.

I artiklarna 56–59 i byggproduktförordningen fastställs marknadskontroll och skyddsåtgärder i situationer när en byggprodukt inte uppfyller de krav som fastställs i förordningen, utgör en risk för hälsa och säkerhet eller formellt sett brister i överensstämmelse.

Om destinationsmedlemsstaten skulle ha legitima skäl att förbjuda eller begränsa saluföring av byggprodukter inom sitt territorium trots att dessa lagligen saluförs i en annan medlemsstat, kan de nationella myndigheterna åberopa artikel 36 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. I denna artikel anges på vilka grunder medlemsstaterna kan motivera nationella åtgärder som hindrar gränsöverskridande handel, bland annat för att skydda människors och djurs hälsa och liv samt bevara växter. Domstolen gör en snäv tolkning av förteckningen över undantag i artikel 36 i EUF-fördraget, som samtliga gäller icke-ekonomiska intressen. Varje sådan åtgärd måste dessutom följa proportionalitetsprincipen och ”får dock inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller innefatta en förtäckt begränsning av handeln mellan medlemsstaterna”⁶.

Det är hur som helst medlemsstaten som har bevisbördan för att motivera de åtgärder som antagits enligt artikel 36 i EUF-fördraget och inte den ekonomiska aktören.

5. FÖRORDNINGEN OM ÖMSESIDIGT ERKÄNNANDE (EG) NR 764/2008

Förordningen tillämpas på administrativa beslut som riktar sig till ekonomiska aktörer och som fattas på grundval av en teknisk regel när det gäller samtliga icke-harmoniserade produkter som lagligen saluförs i en annan medlemsstat, om beslutet har någon direkt eller indirekt verkan i form av förbud, ändring, ytterligare provning eller återkallande av produkten (artikel 2.1). Varje myndighet som avser att fatta ett sådant beslut måste följa förfarandekraven i förordningen.

---

⁶ Domstolens dom av den 14 december 1979 i mål 34/79, *Henn and Darby*, (REG 1979, s. 3795; svensk specialutgåva s. 00637), punkt 21, och domstolens dom av den 25 juli 1991 i de förenade målen C-1/90 och C-176/90, *Aragonesa de Publicidad Exterior och Publivia*, (REG 1991, s. I-4151; svensk specialutgåva s. I-00373), punkt 20.

Förordningen ska tillämpas när samtliga följande villkor är uppfyllda:

5.1. Det (avsedda) administrativa beslutet måste gälla en produkt som lagligen saluförts i en annan medlemsstat

Principen om ömsesidigt erkännande ska tillämpas när en produkt som lagligen saluförts i en medlemsstat släpps ut på marknaden i en annan medlemsstat, oberoende av denna produkts ursprung (EU eller import från tredjeland). Enligt denna princip får en medlemsstat i princip inte förbjuda att produkter som lagligen saluförts i en annan medlemsstat säljs inom landets territorium, även om de har tillverkats enligt andra tekniska regler. Såväl faktiska som möjliga avslag på ömsesidigt erkännande regleras genom förordningen. Varje medlemsstat som har för avsikt att förbjuda tillträde till sin marknad ska följa förfarandet i artikel 6.

Produkter som inte tidigare har saluförts på EU:s territorium faller utanför förordningens tillämpningsområde. De måste överensstämja med de tekniska regler som tillämpas i medlemsstaterna när de för första gången släpps ut på marknaden i EU.

5.2. Det (avsedda) administrativa beslutet måste gälla en produkt som inte omfattas av harmoniserad EU-lagstiftning

Förordningen är verksam inom det icke-harmoniserade området och avser produkter för vilka det saknas en harmoniserad lagstiftning på EU-nivå eller aspekter som inte täcks genom partiell harmonisering (när det gäller byggprodukter: se punkt 3 ovan).

5.3. Det (avsedda) administrativa beslutet måste rikta sig till en ekonomisk aktör

Såsom fastställs i artikel 2.1 tillämpas förordningen på administrativa beslut som riktar sig till ekonomiska aktörer och som fattas eller avses att fattas på grundval av en teknisk regel avseende alla byggprodukter som lagligen saluförs i en annan medlemsstat, om beslutet har någon direkt eller indirekt verkan i form av förbud, ändring, ytterligare provning eller återkallande enligt punkt 5.5.

Alla restriktiva beslut som fattas av en nationell myndighet och riktar sig till en fysisk eller juridisk person som inte är en ekonomisk aktör faller utanför förordningens tillämpningsområde. Enligt artikel 2.18 i byggproduktförordningen är en ekonomisk aktör i princip varje person i den aktuella produktens leveranskedja: tillverkaren, dennes bemyndigade företrädare, importören eller distributören.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 36 i EUF-fördraget gäller därför att varje restriktivt beslut som fattas av en nationell myndighet och riktar sig till en fysisk eller juridisk person som inte är en ekonomisk aktör faller utanför tillämpningsområdet för förordningen om ömsesidigt erkännande.

5.4. Det (avsedda) administrativa beslutet måste grunda sig på en teknisk regel

Förordningen om ömsesidigt erkännande tillämpas på (avsedda) administrativa beslut som fattas på grundval av en teknisk regel (artikel 2.2).

Med teknisk regel avses här alla bestämmelser i en medlemsstats lagar eller andra författningar som

- (a) innebär ett förbud mot att saluföra alla produkter som lagligen saluförs i en annan medlemsstat inom territoriet för den medlemsstat där det administrativa beslutet har fattats eller kommer att fattas eller som måste följas när den produkten saluförs inom den medlemsstatens territorium, och
- (b) föreskriver antingen
  - de egenskaper som krävs av den produkten eller produkttypen, till exempel krav på kvalitet, prestanda, säkerhet eller dimensioner, inbegripet krav i fråga om varubeteckning, terminologi, symboler, provning och provningsmetoder, förpackning, märkning eller etikettering, eller
  - alla andra krav som gäller för produkten eller produkttypen i konsument- eller miljöskyddssyfte, och som påverkar produktens livscykel efter det att den har släppts ut på marknaden, till exempel villkor för användning, återvinning, återanvändning eller omhändertagande, om sådana villkor på ett väsentligt sätt kan påverka byggproduktens sammansättning, natur eller saluföring.

5.5. De direkta eller indirekta verkningarna av det (avsedda) administrativa beslutet måste vara något av följande:

- (a) Förbud mot att den produkten eller produkttypen släpps ut på marknaden.
- (b) Ändring eller ytterligare provning av den produkten eller produkttypen innan den kan släppas ut på eller vara kvar på marknaden.
- (c) Återkallande av den den produkten eller produkttypen från marknaden.

Varje sådant (avsett) beslut måste fattas i enlighet med artikel 2.1 i förordningen.

Mot bakgrund av kommissionens tolkningsmeddelande *Att underlätta varors tillträde till en annan medlemsstats marknad: ömsesidigt erkännande i praktiken*⁷ uppmanas medlemsstaterna också att i sina utkast till nationella tekniska föreskrifter införa bestämmelser om ömsesidigt erkännande för produkter som lagligen har tillverkats och/eller saluförts i en av EU:s övriga medlemsstater eller i Turkiet eller som lagligen tillverkas i en Efta-stat som har undertecknat EES-avtalet.

6. FÖRFARANDET FÖR FÖRHANDSTILLSTÅND

Ekonomiska aktörer som tidigare lagligen har salufört sina produkter i en medlemsstat där olika tekniska krav gäller eller där det inte förekommer några krav över huvud taget kan få problem när de försöker lansera sina produkter i medlemsstater som tillämpar strängare kontroller.

---

⁷ Kommissionens tolkningsmeddelande *Att underlätta varors tillträde till en annan medlemsstats marknad: ömsesidigt erkännande i praktiken* (2003/C 265/02) (Text av betydelse för EES), EUT C 265, 4.11.2003, s. 2. I detta meddelande föreslås fyra standardmodeller för bestämmelser om ömsesidigt erkännande som medlemsstaterna uppmanas att välja mellan.

Domstolen har fastställt⁸ att i avsaknad av bestämmelser om en fullständig harmonisering på EU-nivå ankommer det på medlemsstaterna att besluta om vilken nivå som ska gälla för säkerheten inom deras territorier, och i samband med detta ska de beakta de krav som ställs för den fria rörligheten för varor inom EU⁹.

Domstolen har även konstaterat att eftersom skyddsnivån kan variera mellan medlemsstaterna, ska de medges ett utrymme för skönmässig bedömning. Följaktligen innebär inte det förhållandet att bestämmelserna i en medlemsstat är mindre stränga än dem som gäller i en annan medlemsstat att de sistnämnda är oproportionerliga¹⁰.

Principiellt hindrar därför inte EU-lagstiftningen medlemsstaterna från att fastställa lämpliga åtgärder, om de anser att detta är nödvändigt för att kontrollera och/eller begränsa utsläppandet av byggprodukter på marknaden. Medlemsstaterna fastställer vanligtvis sådana åtgärder genom förfaranden för förhandstillstånd där den behöriga myndigheten i en medlemsstat ska ge sitt formella godkännande när en ansökan har inkommit och först därefter får en produkt släppas ut på medlemsstatens marknad.

Domstolen har emellertid vid upprepade tillfällen slagit fast¹¹ att nationella bestämmelser som medför en skyldighet att genomgå ett förfarande för förhandstillstånd begränsar den fria rörligheten för varor och i själva verket utgör en åtgärd som är att jämställa med en kvantitativ importrestriktion enligt artikel 34 i EUF-fördraget. För att sådana nationella bestämmelser ska vara tillåtna måste de omfattas av något av undantagen i artikel 36 i EUF-fördraget eller av ett av de tvingande hänsyn som erkänts i domstolens rättspraxis. I båda fallen måste de vara ägnade att säkerställa att det eftersträvade målet uppnås och att de inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål (skäl 11 i förordningen).

Domstolen har även sammanställt ett antal villkor för att förfarandet om förhandstillstånd ska kunna tillåtas:

- Det ska grundas på objektiva kriterier som inte är diskriminerande och som av de berörda företagen är kända på förhand, för att begränsa de nationella myndigheternas utrymme för skönmässig bedömning så att detta inte utövas på ett godtyckligt sätt.

---

⁸ Domstolens dom (stora avdelningen) av den 10 februari 2009 i mål C-110/05, kommissionen mot Italien, (REG 2009, s. I-519).

⁹ Domstolens dom av den 27 mars 1984 i mål 50/83, kommissionen mot Italien, (REG 1984, s. 1633), punkt 12, och, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 13 juli 1994 i mål C-131/93, kommissionen mot Tyskland, (REG 1994, s. I-3303), punkt 16.

¹⁰ Se särskilt domstolens dom av den 5 februari 2004 i mål C-24/00, kommissionen mot Frankrike, (REG 2004, s. I-00000), punkt 65 och, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 13 juli 2004 i mål C-262/02, kommissionen mot Frankrike, (REG 2004, s. I-6569), punkt 37, och domstolens dom av den 13 juli 2004 i mål C-141/07, kommissionen mot Tyskland, (REG 2008, s. I-0000), punkt 51.

¹¹ Domstolens dom av den 22 januari 2002 i mål C-390/99, *Canal Satélite Digital SL*, (REG 2002, s. I-607), punkt 43; domstolens dom av den 10 november 2005 i mål C-432/03, kommissionen mot Portugal, (REG 2005, s. I-9665), punkt 52; domstolens dom av den 15 juli 2004 i mål C-443/02, *Nicolas Schreiber*, (REG 2004, s. I-07275), punkterna 49–50.

- Det ska inte i allt väsentligt upprepa andra kontroller som redan gjorts inom ramen för andra förfaranden inom samma stat eller i en annan medlemsstat.
- En förhandskontroll ska endast vara nödvändig när en kontroll i efterhand måste anses för sen för att kontrollen faktiskt ska bli effektiv och för att göra det möjligt att uppnå målet.
- Sett till kostnads- och tidsaspekten ska förfarandet inte avskräcka aktörerna från att genomföra sina verksamhetsplaner.

6.1.1. *Är förhandstillstånd en teknisk regel?*

Skyldigheten att se till att byggprodukter omfattas av förhandstillstånd innan de får saluföras i en medlemsstat faller utanför förordningens tillämpningsområde (skäl 12 i förordningen). En sådan skyldighet utgör inte i sig en teknisk regel i den mening som avses i förordningen, eftersom det där inte fastställs vilka egenskaper som krävs av en sådan byggprodukt eller typ av byggprodukt. Ett beslut att utestänga eller avlägsna byggprodukter från marknaden enbart med motiveringen att de inte har giltigt förhandsgodkännande bör därför inte utgöra ett sådant beslut som förordningen är tillämplig på.

Alla beslut om att avslå en ansökan på grundval av en teknisk regel ska emellertid handläggas i enlighet med förordningen då en ansökan om obligatoriskt förhandsgodkännande för en produkt lämnats in, för att den som ansöker ska kunna åtnjuta det förfarandeskydd som förordningen tillhandahåller.

6.1.2. *Förfaranden för förhandstillstånd och produkter som redan har prövats i andra medlemsstater*

Kraven att genomföra en konkret bedömning av överensstämmelsen såsom anges i den nationella lagstiftningen ska inte anses vara en teknisk regel, utan ett förfarande för förhandstillstånd enligt skäl 11–12 i förordningen om ömsesidigt erkännande.

Genom ett sådant förfarande för förhandstillstånd ska självklart tekniska regler tillämpas i den mening som avses i förordningen. Genom dessa regler kan det föreskrivas provningar, kontroller eller andra tekniska bedömningar av provningslaboratorier som i sin tur ska förse det behöriga nationella administrativa organet med det underlag som krävs för att fatta ett beslut i frågan.

Inom en viss ordning för förhandstillstånd finns det inga specifika EU-bestämmelser för att bedöma de fall där provningar har genomförts i länder där samma eller liknande provningar har utförts. Enligt domstolens nuvarande rättspraxis¹² ska den nationella lagstiftningen i sådana fall innehålla föreskrifter för förenklade tillståndsförfaranden som

- är lättillgängliga,
- kan avslutas inom rimlig tid,

---

¹² Se särskilt domstolens dom av den 5 februari 2004 i mål C-24/00, kommissionen mot Frankrike, (REG 2004, s. I-00000).

- i händelse av avslag, ger möjlighet att väcka talan mot beslutet.

De nationella myndigheterna får framför allt inte i onödan kräva att tekniska eller kemiska analyser eller laboratorietester utförs, om samma analyser och tester redan har utförts i en annan medlemsstat och myndigheterna har, eller på begäran kan få, tillgång till resultaten av dessa. Det krävs att det nationella organ som i det sammanhanget ska pröva en ansökan om godkännande av en produkt, eller en ansökan om erkännande av likvärdigheten av ett intyg som utfärdats av ett godkännandeorgan i en annan medlemsstat, intar en aktiv hållning för att noga iakttä denna skyldighet. Det åligger för övrigt även det sistnämnda organet att i förekommande fall inta en sådan aktiv hållning, och det ankommer i det avseendet på medlemsstaterna att försäkra sig om att de behöriga godkännandeorganen samarbetar med varandra, i syfte att underlätta de förfaranden som ska följas för att få tillträde till den nationella marknaden i importmedlemsstaten¹³.

6.1.3. *Produkter som släpps ut på marknaden för första gången och produkter som lagligen saluförs i en annan medlemsstat*

I artikel 2.16 och 2.17 i byggproduktförordningen görs en klar åtskillnad mellan ”tillhandahållande på marknaden” och ”utsläppande på marknaden” av byggprodukter. Med ”tillhandahållande på marknaden” avses varje leverans av en byggprodukt för distribution eller användning på unionsmarknaden i samband med kommersiell verksamhet. Med ”utsläppande på marknaden” avses däremot tillhandahållande för första gången av en byggprodukt på unionsmarknaden.

Vad beträffar tillhandahållande på marknaden i en medlemsstat av produkter som lagligen marknadsförs i en annan medlemsstat när det inte har skett någon harmonisering på EU-nivå, kan en nationell bestämmelse som innebär att importerade varor ska genomgå samma kontroller som varor som släpps ut på marknaden för första gången och ska godkännas på förhand, utgöra en åtgärd med motsvarande verkan som kvantitativa importrestriktioner i den mening som avses i artikel 34 i EUF-fördraget¹⁴.

När det gäller det första utsläppande på EU-marknaden, se punkt 5.1 ovan.

7. **BEDÖMNINGSFÖRFARANDEN OCH BEGÄRAN OM INFORMATION**

När en behörig myndighet underställer en produkt bedömning för att fastställa om ett administrativt beslut ska antas eller ej, kan medlemsstaten begära att ekonomiska aktörer tillhandahåller viss relevant information om produktens egenskaper (artikel 4 i förordningen). Begäran måste emellertid vara proportionell och den ska inte i allt väsentligt upprepa andra

---

¹³ Se domstolens dom av den 10 november 2005 i mål C-432/03, kommissionen mot Portugal, (REG 2005, s. I-9665), punkterna 46 och 47; domstolens dom av den 17 december 1981 i mål 272/80, *Frans-Nederlandse Maatschappij voor Biologische Producten*, (REG 1981, s. 3277; svensk specialutgåva, s. 00257), punkt 14; domstolens dom (första avdelningen) av den 27 juni 1996 i mål C-293/94, *Brandsma*, (REG 1996, s. I-03159), punkt 12; och domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 17 september 1998 i mål C-400/96, *Harpegnies*, (REG 1998, s. I-5121), punkt 35.

¹⁴ Se domstolens dom i mål C-14/02, *Atral SA mot Belgien*, (REG 2003, s. I-04431), punkt 62, och domstolens dom i mål C-390/99, *Canal Satélite Digital*, (REG 2002, s. I-607), punkterna 12, 25 och 29.

kontroller som redan gjorts inom ramen för andra förfaranden inom samma stat eller i en annan medlemsstat.

Medlemsstater får inte vägra att godta intyg eller provningsrapporter från ett organ för bedömning av överensstämmelse som är ackrediterat för bedömning av överensstämmelse inom ett särskilt område i enlighet med förordning (EG) nr 765/2008 av skäl som hänför sig till detta organs kompetens (artikel 5 i förordningen).